

Ueth: Den meget ærede Minister kom i sit Foredrag ind paa at omtale den Maade, hvorpaa man mente eller kunde tænke sig, at en saadan Sygdom kunde opstaa og udbrede sig, og navnlig omtalte han de saakaldte Bakterier, der muligens kunde formodes at være Marsag ogsaa til denne Sygdom, disse Bakteriers Natur og Væsen og blandt Andet, at de affætte saakaldte hvilende Sporer, der i denne Form kunne konservere sig i overordentlig lang Tid, og som, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Sage) oplyste, endogsaa kunne udsættes for Røgning i længere Tid og dog, naar de kom under gunstige Betingelser, igjen udvilde sig og blive nye Bakterier med alle disses uheldige Følger. Støttet derpaa sagde den meget ærede Minister, at han ikke kunde forstaa, hvorledes Nogen under saadanne Omstændigheder, og naar man vidste dette, endnu kunde sige, at det er umuligt, at der kan være Lungesyge i Sverig. Det er stadig dette negative Standpunkt, som den meget ærede Minister holder sig til, at det ikke er umuligt, at der kan være Lungesyge i Sverig, og at det derfor endnu kan være forsvarligt og hensigtsmæssigt at opretholde Forbudet imod Indførsel af Kreaturer fra Sverig; thi det er jo det, som Diskussionen dreier sig om idag, eller som idetmindste Forslaget gaar ud paa, hvorvidt der er Grund til at opretholde dette Forbud eller ikke. Jeg vil sige til hele denne Betragtning af den meget ærede Minister, at han der prædiker en Lære, som vort Land paa ingen Maade taaler. bliver anvendt imod det. Derjom det er sandt, at der mulig kan være Lungesyge i Sverig, fordi en saadan Sygdom under forskjellige Former og Betingelser kan være latent tilstede, skjøndt man i mange Aar ikke har mærket til nogen Lungesyge i Sverig eller har kunnet opdage den noget Sted der, vil det saa meget mere være sandt, naar det fra engelsk Side jagdes til os: Ja, men I have i Danmark nylig haft Lungesyge efter Eders egen Paastand, det er da saa meget sandsynligere, at Lungesygen endnu er tilstede hos Eder, og der er da saa meget større Grund for os til at lufte for Eder fremfor at lufte for Sverig. Det er jo dog en ligefrem Konsekvens af den Lære, som den høitærede Minister forsvarede, det er jo en Lære, som det er saa let at vende imod os selv, og som ligefrem vender sig mod os. Nu tror jeg dog, at man maa erkende, at man skal betænke sig meget paa ligeoverfor Sverig at hylde Læresætninger og Principer, som man ikke kan være tjent med anvendes imod os selv. Den meget ærede Minister begyndte sit Foredrag med at sige, at han betragtede

Diskussionen om hele denne Sag som et indre Anliggende i Folkethinget. Jeg misforstod ikke denne Ytring af den høitærede Minister. Jeg forstod den strag derhen, at han mente, at Folkethinget i denne Sag kunde beslutte, hvad det vilde, saa gjorde han alligevel for sit Vedkommende, hvad han vilde. At jeg ikke tog fejl i denne Opfattelse af den ærede Ministers Ytringer, fremgik senere hen af hans Foredrag, hvor han sagde, at dersom Folkethinget skulde gøre sig skyldigt i et Forsøg paa at opkaste sig til Dommer over en administrativ Forholdsregel, vilde dette ikke af Ministeren kunne tillægges nogen særlig Betydning. Det er jo at beklage, at Regeringens Stilling til Folkethinget allerede længe har været den, at man ikke tillægger Folkethingets Beslutninger nogen særlig Betydning, men alligevel gør, hvad man vil, uden Hensyn til Folkethingets Udtalelser og Meningstilkiendegivelser. Jeg er derved kommen til at tænke paa, at vi i vor Grundlov have en Bestemmelse om en anden Vej, som det var muligt at gaa i saadanne Tilfælde, og som Regeringen er nødt til at tillægge Betydning. Jeg sigter herved til Grundlovens § 72, der som bekendt siger, at Domstolene ere berettigede til at paatjende ethvert Spørgsmaal om Ovrighedsmyndighedens Grændser. Der eksisterer i dansk Ret en Fremgangsmaade, som om trent gaar ud paa at stævne denne eller hin, f. Ex. i dette Tilfælde en Minister, til at høre et saadant Forbud, som her handles om, kjendt ugyldigt, fordi han har savnet Competence til at udstede det. Det er et Spørgsmaal, som fuldkommen ligger under Domstolenes Afgjørelse, om Ministeren har havt Bemyndigelse og Berettigelse i Loven til at udstede dette Forbud eller ikke. Naar man nu ikke destomindre, saavidt mig bekendt, ikke er gaaet den Vej at henvende sig til Domstolene for at faae dette Spørgsmaal afgjort paa den Maade, jeg har nævnt, eller paa hvilken anden Maade man maatte kunne bringe Sagen ind for disse, da staar dette efter min Opfattelse i Forbindelse med hele den Stagnation, hvori vi befinde os. Vi skulle efter Grundlovens § 74 forlængst have haft offentlig og mundtlig Retspleie, altsaa en Retspleie, der sikrer, som vi allerede se ved den ene Underinstants, hvor vi have offentlig og mundtlig Retspleie, en hurtig Afgjørelse af Sagerne. Vi have imidlertid ikke faaet den, og man kan jo da nok forstaa, at der Ingen er, som har Dykt til ved Hof- og Stadsretten at anlægge en saadan Sag mod den meget ærede Minister for der at se den procederet igjennem et, to, ja maaste tre Aar og dernæst se den bragt ind for Høiesteret, hvor den kan være idetmindste eet Aar til,